

4. Motivatie om te geven

Introductie

Je kunt met verschillende motivaties geven. In de Bijbel wordt veel belang gehecht aan de motivatie waarmee je geeft. Je motivatie geeft eeuwigheidswaarde aan je giften of juist niet. Hoewel het natuurlijk fijn is als er veel gegeven wordt, is dit uiteindelijk niet het belangrijkste aspect van geven. In de hemel telt veel meer, met welk hart er gegeven wordt, dan wat er daadwerkelijk gegeven wordt. God kan op allerlei manieren voorzien in geld en bezittingen voor degenen die Hem toebehoren. Hij is niet afhankelijk van ons geven. Maar Hij wil graag dat we met een bereidwillig hart meebewegen in het geven. Dat wordt hoog gewaardeerd in de hemel.

In dit stuk hopen we met elkaar verschillende motivaties te bekijken om te geven. We bekijken wat de Bijbel over deze motivaties heeft te zeggen en wat ze ons wel en niet kunnen opleveren. Het is belangrijk om in deze dingen je eigen hart te toetsten en niet naar anderen te kijken. Het is geen punt om elkaar op te veroordelen, want er is maar één Rechter van hemel en aarde, die ons hart en onze motivatie volledig kent. Ieder zal uiteindelijk zijn eigen pak dragen, voor de Rechterstoel van God.¹ Toets daarom je eigen hart en bekijk eerlijk hoe jouw motivatie om te geven is.

Geven uit verplichting

De eerste motivatie om te geven, die we hier willen bespreken, is het geven uit verplichting. Bij deze vorm van geven ontbreekt de innerlijke motivatie om te geven. Er wordt slechts gegeven, omdat dit voorgeschreven is of omdat dit van buitenaf opgelegd wordt. We kunnen bijvoorbeeld geven, omdat we in een gemeenschap meeleven, waarin het gebruikelijk is dat iedereen zijn tienden afdraagt. Dit wordt min of meer als verplichting gezien en als geschreven of ongeschreven regel aan de gemeenteleden opgelegd. We geven, omdat iedereen geeft, of uit gewoonte, of om aan onze verplichting te voldoen. Zo hoeven we niet de veroordeling van onszelf of anderen te dragen.

Globaal worden onze acties vaak ingegeven door liefde of angst. Geven uit verplichting wordt hoofdzakelijk door angst ingegeven. We moeten aan een verplichting voldoen en anders gaat het niet goed. Bewust of onbewust vrezen we de gevolgen, als we niet geven. Daarom geven we maar gewoon, zodat we niet met deze gevolgen te maken krijgen.

Geven uit verplichting kan ook door de Bijbel ingegeven worden. We kunnen geven, omdat de Bijbel dit nu eenmaal aan ons voorschrijft. We willen de letter van de wet hierin gehoorzamen en hebben het idee dat we het niet goed doen, als we niet geven. Deze vorm van geven heeft als voordeel dat we in elk geval uit gehoorzaamheid aan de hemelse Vader willen geven. Dit laat een bepaalde vorm van ontzag voor de Heer zien. Ontzag voor de Heer is belangrijker, dan vrees voor mensen. Deze vorm van geven, brengt ons dus dichterbij het Bijbelse ideaal, dan de hiervoor genoemde vorm.

Toch is ook deze vorm van geven door angst ingegeven en niet door liefde. We vrezen dat we het niet goed doen, als we niet geven. We vrezen de gevolgen, als we de Bijbel niet gehoorzamen op alle punten. Deze houding wordt door een geest van religie ingegeven. We moeten zelf opklimmen op een religieuze ladder en presteren om dichterbij God te komen. Dit brengt ons uiteindelijk echter niet dichterbij Gods hart. Alleen de liefde kan ons daadwerkelijk bij Gods hart brengen, angst schept uiteindelijk alleen afstand tussen God en jou.

In 1 Johannes 4:16-18 staat hier het volgende over geschreven:

En wij hebben de liefde die God tot ons heeft, gekend en geloofd. God is liefde en wie in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem. Hierin is de liefde bij ons volmaakt geworden, dat wij vrijmoedigheid mogen hebben op de dag van het oordeel. Want zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld. Er is in de liefde geen angst, maar de volmaakte liefde drijft de angst uit. De angst houdt immers straf in, en wie bang is, is niet volmaakt in de liefde.

Uit deze verzen leren wij dat God in ons woont door de liefde. En we leren ook dat de liefde alle angst uitdrijft. We hoeven ons niet meer door angst te laten leiden, als we door Gods liefde gedreven worden. We zijn dan in de vrijheid van Christus' liefde gezet. We hoeven niet meer bang te zijn voor de dag van het oordeel of om veroordeeld te worden. Jezus heeft immers de prijs voor ons betaald. We zijn nu geliefde kinderen van God en vrij om in de weg van de liefde te gaan.

Met veel andere woorden wordt in het Nieuwe Testament gezegd dat we niet meer onder de letter van de wet hoeven te leven. We hoeven niet meer een bepaalde standaard te halen, om Gods liefde te verdienen. Nee, we zijn in de vrijheid gezet. We zijn geliefde kinderen van God en mogen nu vanuit innerlijke motivatie de goede weg gaan bewandelen. In volle vrijheid mogen we op deze weg met Jezus gaan wandelen, vanuit verlangen en passie in ons hart.

Geven uit verplichting kan ons wel wat opleveren. Het levert ons tijdelijke geruststelling van ons geweten op. We sussen ons geweten door te geven en daarmee is dit een korte termijn oplossing voor het geweten wat ons aanklaagt. Maar de lange termijn oplossing vinden we hiermee niet. Er zal altijd wel weer iets zijn, waarin ons geweten ons aan kan klagen. Zo blijft de letter van de wet ons voortdrijven en vinden we geen rust in het doen van onze goede werken. We vinden pas rust als we tot overgave en vertrouwen komen. Als we de angst voor veroordeling los durven te laten en in de volle vrijheid van Gods kinderen durven te gaan leven. Als onze motivatie liefde wordt.

Om tot deze overgave te komen, kunnen we tijdelijk door een worsteling heen moeten gaan. Het vraagt van ons om onze eigen opgebouwde identiteit en veiligheid los te laten, om onze identiteit en veiligheid in de Heer terug te gaan vinden. Dat kan op korte termijn strijd kosten, maar levert op lange termijn rust en zegen op. Toch zijn er velen, die deze prijs te hoog vinden om te betalen. Daarom blijven zij liever weggrennen voor de wet, uit angst om daardoor ingehaald te worden. Ten diepste willen zij hun eigen trots redden, hoewel dat heel lastig kan zijn om toe te geven of zelfs maar in te zien. Zij proberen liever zichzelf te redden, dan zichzelf los te laten en gered te moeten worden door God Zelf.

In 2 Korinthe 8-9 schrijft Paulus uitgebreid over het geven van de gaven. En hij schrijft expliciet en duidelijk, dat het geven niet uit verplichting, maar in volle vrijheid dient te gebeuren. In 2 Korinthe 9:6-7 staat namelijk het volgende geschreven:

En dit zeg ik: Wie karig zaait, zal ook karig oogsten; en wie zegenrijk zaait, zal ook zegenrijk oogsten. Laat ieder doen zoals hij in zijn hart voorgenomen heeft, niet met tegenzin of uit dwang, want God heeft een blijmoedige gever lief.

Laten we dus niet geven met tegenzin of uit dwang. Dit levert namelijk helemaal geen eeuwige vruchten op en wordt in de hemel ook niet gewaardeerd. Dit is namelijk geven uit angst. Nee, laten we met een blij gemoed en vanuit liefde geven. God heeft een blijmoedige gever namelijk lief. Hier zien we de liefde weer tevoorschijn komen, als tegenhanger van de angst. God heeft ons lief, als wij uit liefde en met blijdschap geven. Dat brengt ons dichterbij God en levert eeuwige schatten en vruchten op, die niet voorbij zullen gaan.

Geven om gezien te worden

Een andere motivatie om te geven, is geven om gezien te worden. We kunnen geven, omdat we als vrijgevig bekend willen staan in onze omgeving. Bij deze motivatie is vooral onze reputatie in het geding. We willen niet als gierig, karig of arm te boek staan, maar als vrijgevig. Het kan ook zijn dat we invloed willen uitoefenen op de gemeenschap, door middel van onze gaven. Als wij bijvoorbeeld een groot deel van het kerkelijke gebouw hebben betaald, dan mogen we toch ook wel meebeslissen wat ermee gebeurt, of niet...?

De meesten van ons willen niet geven, om gezien te worden. En toch, als we ons hart toetsen, kan deze motivatie ergens diep van binnen in ons hart verborgen zitten. Het kan heel subtiel liggen. We staan bijvoorbeeld niet met trompetten en vlaggen op, om onze gift te geven. Maar als we ons briefje van vijftig in het mandje leggen, hopen we toch stiekem, dat onze buurman of buurvrouw toevallig even opzij kijkt en dat ziet. Het hoeft maar heel subtiel te zijn, maar je hart kan er net even sneller van gaan slaan. Wat zullen ze hiervan denken? Zullen ze het waarderen?

Soms kan het juist ook de tegenovergestelde vorm aannemen. We zijn bang dat iemand ons ziet, als we dat briefje van vijftig in het mandje leggen, want misschien denken ze dan wel dat we willen opscheppen met onze gaven. We verstoppen het zo stiekem mogelijk in het mandje en geven het dan snel door. Dit lijkt heel nederig en erop gericht dat je juist niet gezien wordt, vanwege je geven, maar de motivatie is nog altijd ingegeven, door hoe anderen naar jou kijken. Kennelijk ben je dan nog steeds met je reputatie bezig, als je geeft. Ditmaal probeer je echter niet vrijgevig, maar juist bescheiden over te komen. Ook dan is het geven voor jou verbonden, met hoe anderen naar jou kijken. Je geeft op een bepaalde (bescheiden) manier, om op een bepaalde manier gezien te worden.

Dit laatste valt onder het kopje 'valse bescheidenheid' of 'valse nederigheid'. Dit is een nederigheid, om beter voor de dag te komen en is daarmee uiteindelijk een andere vorm van hoogmoed. Zo subtiel kan hoogmoed zijn. De ware nederigheid is dat we het helemaal niet meer belangrijk vinden wat anderen denken of zeggen over ons. We geven gewoon onze vijftig euro, als ons hart dat ingeeft, ongeacht of anderen dan denken 'wauw, die geeft veel!' of 'oh, die moet ook pronken met zijn geld!' We achten onze reputatie niet zo hoog, dat we daar moeilijk over moeten gaan doen. We durven gewoon onszelf te zijn, met onze gebreken, fouten en missers. Dat is ware nederigheid. Niet zoveel meer bezig zijn met je eigen reputatie.

Geven om gezien te worden, lijkt in tegenstelling tot geven uit verplichting, een positieve motivatie te zijn. Je geeft niet uit angst, maar uit liefde. Weliswaar is dit liefde voor je eigen reputatie, maar het is wel een positieve motivatie. Toch is dit maar schijn, want uiteindelijk gaat ook achter deze motivatie een angst schuil. Dit is de angst om niet gezien te worden, niet mee te tellen en geen invloed te hebben of in de andersom variant: om hoogmoedig gevonden te worden.

Bij het hooghouden van een reputatie, komt altijd een vorm van angst kijken. Stel je voor, dat jouw reputatie door het één of ander aan het wankelen wordt gebracht? Stel dat anderen ineens veel meer gaan geven dan jij? Dat je het niet meer op kunt brengen? Of stel dat anderen achter jouw rug om over jou gaan praten? Zolang je zelf je reputatie hoog moet houden, komt hier een vorm van angst bij kijken. Als je daadwerkelijk uit liefde voor je reputatie zou handelen, dan zou je die los durven laten. Dan leef je gewoon je leven, en ontvang je eerlijke waardering van de mensen en zie je onder ogen dat niet iedereen jou leuk of mooi vindt. Je vertrouwt erop dat God jouw naam zal zuiveren, als anderen die te grabbel gooien.² Maar je weet wie je bent en wat je waard bent. Dat zal dan van je afstralen. Je hoeft daar niet iets speciaals meer voor te doen, omdat je niet meer bang bent.

Jezus heeft heel duidelijk gezegd dat je niet moet geven, om door de mensen gezien te worden. In Mattheüs 6:1-4 sprak Hij hier het volgende over:

Wees op uw hoede dat u uw liefdegave niet geeft in tegenwoordigheid van de mensen om door hen gezien te worden; anders hebt u geen loon bij uw Vader, Die in de hemelen is. Wanneer u dan een liefdegave geeft, laat het niet voor u uitbazuinen, zoals de huichelaars in de synagogen en op de straten doen, opdat zij door de mensen geëerd zouden worden. Voorwaar, Ik zeg u: Zij hebben hun loon al. Maar als u een liefdegave geeft, laat dan uw linkerhand niet weten wat uw rechterhand doet, zodat uw liefdegave in het verborgene zal zijn; en uw Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden.

Uit deze verzen komt heel duidelijk naar voren dat we onze gaven niet moeten geven, om door anderen gezien te worden. We zouden dan nog wel kunnen denken, dat we onze gaven dus maar angstvallig verborgen moeten houden. Maar ook dat zou niet de juiste houding zijn. We moeten namelijk ook zorgen dat onze linkerhand niet weet, wat onze rechterhand doet. Dit betekent dat we er ook voor onszelf niet teveel waarde aan moeten hechten, wat we geven. We kunnen er zo mee bezig zijn om onze giften voor anderen af te schermen, dat onze giften voor onszelf een obsessie worden. Dat we onszelf er nederig door vinden en recht vinden hebben op van alles een nog wat. Nee, ook dat mogen we loslaten. We geven en dan vergeten we wat we gegeven hebben. We schenken er simpelweg niet teveel aandacht aan. De gave is dan in Gods Hand gegeven.

Mooi is wel dat Jezus eraan toevoegt, dat de Vader, Die in het verborgene ziet, ons de gaven in het openbaar zal vergelden. Dit betekent dat God de eer van onze naam wel belangrijk vindt. Je reputatie is ook niet onbelangrijk. God wil ons eren, als we zijn weg volgen.² Alleen, zal Hij dat Zelf doen. Wij hoeven niet voor onze eigen eer en naam op te komen. We mogen dat loslaten. Pas als we dat loslaten, dan kan God ons gaan eren!

In alle dingen geldt: of we nu geven of niet, doe alles voor de Heer.³ Dank Hem en geef Hem de eer. Alles wat je kunt weggeven, heb je immers ook van Hem ontvangen. Het is pure genade dat je iets hebt om weg te geven. Dit is de belangrijkste motivatie-veranderaar in dezen: het besef dat we alles uit genade van God hebben ontvangen. Als we geven, dan geven we God daarvoor de eer. Hij komt dat toe. Het is niet onze verdienste, maar zijn gave! Dat maakt ons waarlijk nederig en zorgt er meteen voor dat we niet meer bezig zijn met onze eigen reputatie, maar met de reputatie van Gods Naam.

Geven om invloed uit te oefenen

We tipten het al even aan, onder het vorige kopje: je kunt ook geven om invloed uit te oefenen. Deze motivatie om te geven, kan ook allerlei vormen aannemen. We geven bijvoorbeeld gaven aan een gemeenschap of voor een bepaalde zaak en verwachten in ruil daarvoor dat we ook beslissingen daarover mogen maken. Of we geven gaven om anderen financieel afhankelijk van ons te maken, zodat wij altijd de gever blijven en de ander altijd de ontvanger. Zo kunnen we ons goed blijven voelen over onze helpersrol. We kunnen de financiële afhankelijkheid van anderen zelfs uitbuiten, door te chanteren en te dreigen met het intrekken van onze gaven.

Ook wat betreft deze motivatie kan het er grover of subtieler aan toe gaan. Het kunnen soms subtiele verwachtingspatronen of stemmetjes van binnen zijn, die ons zeggen dat we wel bepaalde rechten hebben, als we ergens aan mee betalen. Of we voelen ons net even iets veiliger op onze positie in de gemeenschap, als anderen weten hoeveel wij geven: 'ze willen mij toch niet kwijt, want dan raken ze ook een deel van hun giften kwijt...'

Ook in het financieel afhankelijk houden van anderen, kan het soms heel subtiel liggen. Stel je hebt iemand in je omgeving, die er financieel niet lekker bij zit. Je schuift die persoon af en toe wat geld toe. Daar voel je je heel goed bij, omdat je die ander helpt. Op een gegeven moment krijg je het idee dat die ander er niet veel aan doet om uit de financiële problemen komen of er zelf gewoon niet uit kan komen. Je kunt er nu voor kiezen om deze persoon daarmee te confronteren of de weg te wijzen naar professionele hulp, of je kunt ervoor kiezen om de confrontatie uit de weg te gaan en gewoon af en toe wat eten of geld te blijven geven.

Als je voor de laatste weg kiest, kies je er eigenlijk voor om de ander financieel afhankelijk te houden. Je behoudt het positieve gevoel dat je de ander helpt, maar tegelijk help je de andere persoon niet daadwerkelijk door te blijven geven. Het probleem wordt daardoor niet opgelost, maar juist in stand gehouden. De ander voelt minder de druk om tot een echte oplossing te komen, als er voortdurend voor hem of haar gezorgd wordt.

Ditzelfde is het geval als één van je kinderen aan de drugs is geraakt en voortdurend bij jou komt voor geld, onderdak of eten. Je kunt dit blijven geven, maar uiteindelijk help je daarmee alleen jezelf. Eigenlijk faciliteer je het verslavingsgedrag van je kind, doordat het op jou kan terugvallen. Daardoor kan het zijn verslaving blijven volgen en hoeft het niet daadwerkelijk naar een oplossing op zoek te gaan. Dit zijn heel pijnlijke situaties, waarin het heel logisch is om te kiezen voor geven.

Velen geven in een dergelijke situatie, zonder te weten dat dit niet handig is. Anderen gaan gewoon door met geven, terwijl ze wel degelijk weten dat dit het probleem niet oplost. Zij kiezen hiervoor om zelf toch enigszins controle te blijven houden, ook al houden zij de slechte situatie daarmee in stand. Ze willen hun kind niet zien lijden en willen de daadwerkelijke situatie liever niet onder ogen zien. In zo'n geval geef je uit angst, of om invloed uit te oefenen, of om je helpersrol in stand te houden.

Uiteraard kan het ook allemaal minder subtiel. We kunnen bepaalde aanspraak op dingen maken, op basis van onze giften. Soms hoor je in gemeentevergaderingen wel dingen als: 'Ja, maar het is wel ons geld waarmee jullie nu dingen uitvoeren...' of: 'we hebben toch het recht om te weten wat er met ons geld gebeurt?' Als de jaarrekeningen ter sprake komen, worden gemeenteliders soms op het matje geroepen, niet omdat er onverantwoordelijk met geld omgegaan wordt, maar omdat de belangen van de gevers niet goed genoeg gediend worden.

In sommige gevallen is er sprake van regelrechte chantage of bedreiging. Zeker als bepaalde rijke mensen een aanzienlijk deel van de inkomsten van een gemeenschap verzorgen, kan dit op een zeker moment een rol gaan spelen. Als het spannend wordt en de belangen op scherp komen te staan, kan er bedreigd worden met het intrekken van de gaven. Dit kan een heel onplezierig effect hebben op discussies binnen de gemeenschap. We komen later nog te spreken over het gebalanceerd geven en dat de inkomsten van een gemeenschap niet maar op enkele schouders mogen rusten.

Het behoeft geen uitleg dat chantage niet binnen de gemeente van Christus thuishoort. Maar ook het verkrijgen van invloed door te geven, is niet Bijbels te noemen. We geven uit de overvloed, die God ons gegeven heeft. Daar kunnen wij totaal geen rechten aan ontlenen. Nee, we zoeken als het goed is Gods leiding in wie we invloed binnen de gemeente toevertrouwen en wie niet. Dat berust op roeping en niet op wat men gegeven heeft.

Jezus heeft zijn leerlingen geleerd om niet te zoeken naar invloed, positie of macht. We zijn juist geroepen om elkaar in nederigheid te dienen. In Markus 10:42-44 zei Hij hier het volgende over:

... U weet dat zij die geacht worden leiders te zijn van de volken, heerschappij over hen voeren, en dat hun groten gezag over hen uitoefenen. Maar zo zal het onder u niet zijn; maar wie onder u belangrijk wil worden, die moet uw dienaar zijn. En wie van u de eerste zal willen worden, die moet slaaf van allen zijn.

Jezus sprak hier over dienend leiderschap. We moeten niet zelf op zoek zijn naar invloed. Zelfs niet naar een helpersrol. Nee, God zal je de positie geven, die goed voor je is. Aan ons is de taak gegeven om elkaar te dienen. Dit betekent dat we ons dienstbaar opstellen en doen wat er van ons gevraagd wordt door God en door degenen die over ons gesteld zijn. Het betekent ook dat we de ander belangrijker achten dan onszelf.⁴ Als we deze houding koesteren, dan zullen we niet zo snel onze gaven geven, om invloed uit te kunnen oefenen.

Ook deze motivatie om te geven wordt ten diepste door angst ingegeven. Als wij controle of invloed willen uitoefenen, dan gaat daarachter een angst schuil om de controle te verliezen. We willen de zaken in onze eigen hand houden, anders zijn we bang dat het niet de goede kant op gaat. Als wij daadwerkelijk vanuit liefde handelen, dan kunnen we de controle loslaten. We ontvangen dan onze positie en invloed op Gods tijd uit Gods hand en zullen daar naar beste geweten mee om willen gaan. Maar we vertrouwen erop dat niets God uit de hand zal lopen, zelfs als onze plannen niet slagen.

Geven om terug te ontvangen

Een andere motivatie is geven om terug te ontvangen. We kunnen geven om terug te ontvangen van de mensen, waaraan we gegeven hebben. Dan is de gave voorwaardelijk. Strikt genomen gaat het dan niet meer om een gave, maar om een investering. We kunnen ook geven om terug te ontvangen van God. God heeft immers beloofd in Zijn Woord, dat als we geven, dat we dan ook terug ontvangen. Ook hier krijgt de gave dan meer het karakter van een investering, zij het wat indirecter. De gave is wel degelijk een vrije gave voor degene, die het ontvangt. Toch verwachten we er van een derde partij, namelijk God, iets voor terug.

Mogen we Bijbels gezien geven om terug te ontvangen? Ja, er zijn teksten in de Bijbel te vinden, waaruit we kunnen opmaken dat we met deze motivatie mogen geven. Zo heeft God in de Bijbel laten schrijven dat de Israëlieten Hem mochten testen in het geven van hun tienden. Als zij hun tienden zouden geven, dan zouden hun schuren overvol worden. Dat staat beschreven in Maleachi 3:10:

Breng al de tienden naar het voorraadhuis, zodat er voedsel in Mijn huis is. Beproof Mij toch hierin, zegt de Heer van de legermachten, of Ik niet de vensters van de hemel voor u zal openen, en zegen over u zal uitgieten, zodat er geen schuren genoeg zullen zijn...

Dit is het enige vers in de Bijbel, waarin God zegt dat we Hem ergens in mogen beproeven of testen. Hij wilde dat de Israëlieten Hem zouden testen, om te zien of er zegen terug zou komen, als zij hun tienden gaven. Dit gaat dan niet om de vrijwillige gaven, maar om de vaste tienden. Dus de vertaalslag naar onze huidige situatie is wel wat lastig. Toch gelden ook voor ons geven dezelfde hemelse principes. Zo zegt Jezus in Lukas 6:38:

Geef en aan u zal gegeven worden: een goede, vastgedrukte, geschudde, overlopende maat zal men u in de schoot geven, want met dezelfde maat waarmee u meet, zal er bij u ook gemeten worden.

Ook haalden we eerder al 2 Korinthe 9:6 aan:

En dit zeg ik: Wie karig zaait, zal ook karig oogsten; en wie zegenrijk zaait, zal ook zegenrijk oogsten.

Dit is een vaststaand economisch principe in de hemel: wie geeft, die zal terugontvangen. We mogen daarmee rekenen bij het geven, anders werd dit ons niet geschreven. Deze motivatie wordt ons dus vanuit de Bijbel aangereikt. Er is in principe niets mis met geven om terug te ontvangen.

Nu zouden we kunnen denken dat wij met ons geven dus iets kunnen verdienen bij God. Dat wij van onszelf rechten zouden hebben bij God. Maar volgens de Bijbel geeft God niet, omdat wij dat hebben verdiend door ons geven. Alles wat God geeft, geeft Hij uit genade. Hij is bij machte alles aan ons te geven, zelfs als wij niets geven. Het is weliswaar een hemels economisch principe, maar ook dit principe is alleen geldig door Gods verbondstrouw en genade. Wij verdienen helemaal niets bij God. Dat wij onze gaven terugontvangen in het Koninkrijk, is Gods onovertroffen genade.

In 2 Korinthe 9:6 wordt wel het principe van zaaien en oogsten toegepast op het geven. Ons geven mag dus een investering zijn bij God, om terug te ontvangen. We maken daarmee aanspraak op de hemelse economische principes. Hoewel het geven ons op zich nog geen recht geeft om iets van God terug te ontvangen, zorgt het er wel voor dat de hemelse schatten, die door Gods vrije genade al voor ons klaarliggen in de hemel, aan ons gegeven kunnen worden. Ons geven is als het ware een sleutel tot de hemelse schatkist, waarin de gaven, die wij niet verdienden, al voor ons klaarliggen. We ontsluiten deze schatten, doordat wij vanuit liefde en met een blij hart geven.

Hoewel we mogen geven om terug te ontvangen, mag dit niet de enige of belangrijkste motivatie zijn. Dan zouden onze gaven puur functioneel worden en een investering voor eigen gewin. We zouden dan nog steeds vanuit angst geven, omdat we bang zijn de hemelse schatten mis te lopen. Het zou ons de controle geven over wat er binnenkomt. Dat is niet hoe God het bedoeld kan hebben. Hij wil dat wij Hem vertrouwen in alles. Het is meer als volgt: als wij uit een liefdevol, vreugdevol en vrij hart geven, dan is het bijproduct daarvan dat wij rijkelijk van God terugontvangen, alles wat we nodig hebben.

Dat de focus nooit op het terugontvangen alleen kan liggen, blijkt ook uit wat Jezus in Mattheüs 6:19-21 heeft gezegd:

Verzamel geen schatten voor u op de aarde, waar mot en roest ze verderven, en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamel schatten voor u in de hemel, waar geen mot of roest ze verderft, en waar dieven niet inbreken en stelen; want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.

Als wij er dus helemaal op gericht zouden zijn om de hemelse schatten in tijdelijke, aardse schatten om te zetten, dan verzamelen we ons de verkeerde schat. Het zou andersom moeten zijn: wij geven de aardse schatten weg, zodat we eeuwige, hemelse schatten verzamelen. Dan zal ons hart bij de hemelse zaken en bij God Zelf zijn! De aardse schatten zijn slechts bijproduct. Onze focus moet bij de hemelse zaken zijn. Jezus zei ook in Mattheüs 6:31-33:

Wees daarom niet bezorgd en zeg niet: Wat zullen wij eten? Of: Wat zullen wij drinken? of: Waarmee zullen wij ons kleden? Want al deze dingen zoeken de heidenen. Uw hemelse Vader weet immers dat u al deze dingen nodig hebt. Maar zoek eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden.

Wat zijn de hemelse schatten dan die wij moeten verzamelen? Wel, als wij uit vrijheid en dankbaarheid geven, zonder direct terug te willen ontvangen, dan wordt God daardoor verheerlijkt. We geven dan eigenlijk onszelf aan de Heer weg. We komen dichterbij Gods hart te leven en kunnen meer van zijn liefde ontvangen en doorgeven. De hemelse schatten hebben vooral te maken met wie we zijn, niet in de eerste plaats met wat we hebben. We zullen mooier voor God worden en God zal mooier worden voor ons. Ook zullen we waardering en liefde oogsten van allen die de hemel bewonen. We zullen meer en meer worden wie we bedoeld zijn om te zijn en ontvangen wat voor ons bedoeld is.

Dit laat zien dat we wel mogen geven om terug te ontvangen. Maar het terug ontvangen zal nooit de belangrijkste motivatie om te geven mogen zijn. Het zal altijd bijvangst blijven, als we met een hart vol liefde, dankbaarheid en innerlijke motivatie geven aan de Heer. Laten we ons in de eerste plaats op de hemelse schatten richten en de aardse schatten daarbij ontvangen. Ook voor die laatste schatten mogen we dankbaar zijn, die genieten en God daarvoor eren en loven.

Geven om te aanbidden

Dit brengt ons bij de laatste motivatie, die we hier willen bespreken: geven om te aanbidden. Dit zou de belangrijkste motivatie moeten zijn van ons geven. We geven dan niet uit angst of om er iets voor terug te krijgen, maar omdat we God dankbaar zijn. Jezus heeft alles voor ons gegeven en wij hebben in Hem alles ontvangen, zonder dat wij hier recht op hadden. Voor ons rest slechts een leven uit dankbaarheid voor deze gave van God. Ons antwoord is als het goed is, dat we vanuit verwondering, dankbaarheid en innerlijke passie alles teruggeven aan de Heer.

We geven dus uit dankbaarheid. Maar geven om te aanbidden gaat verder dan dat. Dankbaarheid richt zich op de gave, die God ons gaf. Aanbidding richt zich vooral op Wie God Zelf is. Als we gaan ontdekken hoe liefdevol, heerlijk, heilig, rechtvaardig, genadig, prachtig en onovertroffen Hij is, dan kunnen we niet anders, dan ons leven in aanbidding aan Hem geven. We willen onze gaven geven als teken van aanbidding, omdat Hij de geweldigste God is en omdat Hij het waard is!

In Openbaring 5:12 wordt het ook als een aanbiddingslied gezongen: *Het Lam Dat geslacht is, is het waard om de kracht te ontvangen, en rijkdom, wijsheid, sterkte, eer, heerlijkheid en dankzegging!* Jezus is het waard om met dat alles aanbeden te worden, inclusief alle rijkdom. Als wij onze gaven met een aanbedend hart geven, dan brengen we God daarmee de eer. Dan wordt zijn Naam daardoor verhoogt en verheerlijkt.

Dit is het ultieme geven uit liefde. Hier zit geen enkele angst in verweven, omdat het niet meer om ons, maar om God Zelf draait. We handelen dan niet meer uit angst om iets mis te lopen of uit motivatie om iets voor onszelf te verkrijgen. We geven dan uit pure liefde en overgave aan de meest geweldige God, die wij mogen dienen. Dat is geven uit vrijheid en in liefde, uit de passie van ons hart. Laten we onze harten toetsen en als we tekortschieten in deze passie, liefde en aanbidding; dan kunnen we God vragen om dit in ons hart te leggen. Hij kan ons de juiste motivatie geven om te geven. Hij werkt immers beiden, het willen en het werken in ons.⁵

Bijbelteksten:

1. Ieder zal zijn eigen pak dragen:	Romeinen 14:10-12, Galaten 6:4-5
2. God kom voor onze eer op:	Numeri 3:1-9, Jesaja 60:15, 62:3, Zefanja 3:19-20,
Lukas 12:8, Openbaring 3:5, 3:12, 3:21, etc.
3. Alles tot de eer en dank van God:	Romeinen 14:6-8, Efeze 5:20, etc.
4. Ander belangrijker achten dan jezelf:	Filippenzen 2:3
5. God werkt het willen en werken:	Filippenzen 2:13